

Решение

№ 1353

гр. София, 05/30/2018 г.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 11 състав, в публично заседание на четиринадесети май през 2018 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИСТРА НИКОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕН В.ЕВ ТОДОР ТОДОРОВ

при секретаря К. Г., като разгледа търговско дело № 1990 по описа за 2018 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 8.03.2018 г., подадена по пощата на 7.03.2018 г., на ищеца Сдружение на композитори, автори на литературни произведения, свързани с музика, и музикални издатели за колективно управление на авторски права „М.“ против решението от 13.02.2018 г. по търг. дело № 61/2017 г. на Окръжен съд – [населено място], с което са отхвърлени предявените срещу ответника [фирма] искове по чл. 94, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на сумата 4 000 лв., представляваща обезщетения в размер на по 1 000 лв. за всяко от твърдяните четири нарушения на авторски права.

В жалбата се твърди, че неправилно БОС е приел, че липсват нарушения на авторските права на авторите на музика на процесните произведения, тъй като била приложима хипотезата на чл. 91, ал. 5 във вр. с чл. 21, ал. 2 ЗАПСП. Сочи се, че тази хипотеза не е приложима, доколкото тези права не били надлежно отстъпени на Б., което следвало от сключения договор между ищеца и Б. /чл. 2 и чл. 10/. Твърди се, че законовите задължения на ответника по чл. 44, ал. 5 ЗРТ и § 3, ал. 1 ЗЕС за безплатно разпространение на програмите на Б. не означавало и безплатно препредаване на включените в тях произведения, като не освобождавало ответника като ползвател по смисъла на § 2, т. 6 ЗАПСП от задължението му да зачита авторските права и да заплаща възнаграждение за всеки вид ползване и за всяко поредно ползване съгласно чл. 18 и чл. 19 ЗАПСП. Поддържа се, че единствените случаи, в които законът допуска свободно използване на произведение без заплащане на възнаграждение, са изчерпателно изброени в чл. 24 ЗАПСП и препредаването не фигурирало сред тях, поради което ответникът бил нарушил правата на авторите на процесните произведения.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявените искиове, както и да му присъди направените разноски по делото, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемият [фирма] – ответник по исковете – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Сдружение на композитори, автори на литературни произведения, свързани с музика, и музикални издатели за колективно управление на авторски права „М.“ с искова молба от 15.05.2017 г., подадена по пощата на 12.05.2017 г., с която срещу [фирма] са били предявени обективно съединени искиове по чл. 94, ал. 1 ЗАПСП /сегашен чл. 95, ал. 1 – според изменението от ЗИДЗАПСП от ДВ, бр. 28/29.03.2018 г./ за заплащане на сумата 4 000 лв., представляваща обезщетения в размер на по 1 000 лв. за всяко от твърдяните четири нарушения, изразяващи се в препредаване по кабелна електронна съобщителна кабелна мрежа на музикални произведения без отстъпени авторски права. В исковата молба се твърди, че ответникът е оператор на лицензирана по реда на ЗЕС обществена кабелна електронна съобщителна мрежа на територията на [населено място], чрез която осъществява препредаване на радио и телевизионни програми и включените в тях музикални произведения, като в изпълнение на законовото му задължение по § 3, ал. 1 ЗЕС е разпространявал и програмите на Българска национална телевизия в непроменен вид и едновременно с ефирното им излъчване. Твърди се, че ищецът е организация по чл. 40 ЗАПСП за колективно управление на авторските права по отношение на музикални произведения, с която ответникът е бил длъжен на осн. чл. 21, ал. 2 ЗАПСП да сключи договор за отстъпване на правата за препредаване на произведенията, какъвто не бил сключен. Поради това ответникът в нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗАПСП и без отстъпени авторски права по чл. 18, ал. 2, т. 5 ЗАПСП е осъществил препредаване на следните музикални произведения, излъчени в програмата на телевизионен канал „Б. 1“: 1) на 3.01.2017 г. от 13:50 ч. е излъчена първа част на филма „***“ с автор на музиката към филма – В. И. К.; 2) на 21.01.2017 г. от 16:30 ч. е излъчен филмът „***“ с автор на музиката към филма – Р. Р. Б.; 3) на 1.02.2017 г. от 23:30 ч. е излъчен филмът „***“ с автор на музиката към филма – Ц. А. М., и 4) на 12.02.2017 г. от 13:05 ч. е излъчен филмът „***“ с автор на музиката към филма – С. И. К.. Посочените автори били членове на ищцовото сдружение.

Не се спори, а това е видно и от представеното удостоверение от 10.11.2016 г. по ф.д. № 18208/1992 г. на СГС, ФО, 12 състав, че ищецът е регистриран като сдружение с нестопанска цел със съдебно решение от 10.02.1993 г.

Видно от удостоверение № 11/19.01.1994 г., удостоверение № 62-00-0152/27.10.2011 г. и удостоверение с изх. № У-62/5.09.2014 г., издадени от Министерство на културата, ищецът е регистриран от 13.01.1994 г. по реда на чл. 40б, ал. 1 ЗАПСП в регистъра на организациите за колективно управление на следните категории авторски права, начини на използване и обекти

на закрила по смисъла на закона: 1) за възпроизвеждане на музикални произведения и на литературни произведения, свързани с музика – чл. 18, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, 2) за разпространение на записи, съдържащи такива произведения – чл. 18, ал. 2, т. 2 ЗАПСП, 3) за публично изпълнение на такива произведения – чл. 18, ал. 2, т. 3 ЗАПСП, 4) за излъчване на такива произведения по безжичен път – чл. 18, ал. 2, т. 4 ЗАПСП, 5) за предаване и препредаване на такива произведения по кабел или друга електронна съобщителна мрежа – чл. 18, ал. 2, т. 5 ЗАПСП, 6) за предлагане по безжичен път или по кабел на достъп на неограничен брой лица до такива произведения по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и време, индивидуално избрани от всеки от тях – чл. 18, ал. 2, т. 10 ЗАПСП, 7) за преработка на музикални произведения и синхронизирането им с други произведения – чл. 18, ал. 2, т. 8 ЗАПСП, 8) за разпределение на компенсационни възнаграждения, дължими на нейни членове за възпроизвеждане на произведения от физически лица за лично ползване – чл. 26, ал. 1, изр. 1 и ал. 8 ЗАПСП, и 9) за внос и износ в трети държави на екземпляри от произведението в търговско количество – чл. 18, ал. 2, т. 1 ЗАПСП.

В полза на ответника [фирма] са били издадени: 1) индивидуална лицензия № 105-00542/19.10.2000 г., издадена с решение № 891/19.10.2000 г. на Държавната комисия по далекосъобщения на осн. чл. 27, т. 3 във вр. с § 16, ал. 3 от Закона за далекосъобщенията, с която на ответника е разрешено изграждане, поддържане и използване на кабелна далекосъобщителна мрежа за разпространение на радио-телевизионни сигнали и предоставяне на далекосъобщителни услуги чрез нея на територията на [населено място], област Б., като лицензията е издадена за срок от 15 г. с право на продължаване; 2) решение №119/19.01.2004 г. и решение №1768/30.09.2004 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, с които ответникът е регистриран за осъществяване на далекосъобщения чрез обществена кабелна далекосъобщителна мрежа за разпространение на радио-телевизионни сигнали сигнали и предоставяне на далекосъобщителни услуги чрез нея в съответствие с Обща лицензия № 201/23.12.2003 г. за територията на [населено място], [населено място], [населено място] и [населено място], като видно от представено извлечение от Публичния регистър на КРС такава дейност ответникът развива и в [населено място] и в селата В., Д., Д., Л., М., Н. Д., С. – всички в област Б..

Представено е решение № 712/6.11.2014 г. на КРС, с което на осн. § 3, ал. 7 от ПЗР на ЗЕС и във вр. с решение № 248/22.05.2014 г. на КРС са продължени задълженията за разпространение на националните и регионалните програми на Българската национална телевизия и Българското национално радио, наложени с § 3, ал. 1 ЗЕС на предприятията, които предоставят услугата „радио- и телевизионно разпространение“ чрез кабелни и сателитни електронни съобщителни мрежи.

С писма с вх. № ЛРР-13-34-01-86/24.02.2017 г. и вх. № ЛРР-13-34-02-195/24.08.2017 г. ответното дружество е представило на Съвета за електронни медии в изпълнение на задълженията си по чл. 125в ЗРТ списъци на разпространяваните от него програми в мрежата на Кабелна телевизия „В.“, измежду които и програмата на „Б. 1“, излъчвана от Българската национална телевизия.

Видно от писмо с изх. № ИД-1873/1.11.2017 г. на генералния директор на Б. в програмата на телевизионен канал „Б. 1“ са излъчени следните филми: 1) на 3.01.2017 г. от 13:50 ч. – първа

част на филма „***“; 2) на 21.01.2017 г. от 16:30 ч. – филмът „***“; 3) на 1.02.2017 г. от 23:30 ч. – филмът „***“, и 4) на 12.02.2017 г. от 13:05 ч. – филмът „***“.

В първоинстанционното производство е прието заключение от 4.12.2017 г. на съдебна експертиза, извършена от вещото лице Б. Д.. След непосредствено запознаване със записи на процесните филми вещото лице е установило, че в надписите на филмите са посочени следните лица за автори на музиката към тях: „***“ – В. И. К.; „***“ – Р. Р. Б.; „***“ – Ц. А. М., и „***“ – С. И. К.. Експертизата е установила и, че всички посочени композитори са живи, поради което и авторските права върху музиката са в срока на закрила по чл. 27 ЗАПСП.

Представен е и договор от 6.03.2017 г. за излъчване на музика в телевизионни програми, с който сдружение „М.“ е отстъпило срещу възнаграждение на Българската национална телевизия от името и за сметка на своите членове и членовете на сродните чуждестранни авторски дружества, с които „М.“ има сключени договори за взаимно представителство, неизключителното право да използва в непроменен вид за нуждите на своите телевизионни програми Б. 1, Б. 2, Б. HD, BNT W. /Б. Свят/ при условията, по начините и в границите, определени в договора, всички защитени музикални произведения, литературни произведения, свързани с музика, и аранжimenti, включени в репертоара на „М.“, които са били вече разгласени или които ще бъдат разгласени по време на действието на договора. Според чл. 2, ал. 1 „М.“ отстъпва на Б. следните права: а) правото за излъчване по наземен път на територията на Република България на произведения от репертоара на „М.“ в програмите на Б. 1, Б. 2 и Б. HD; б) правото за излъчване на територията на света на произведения от репертоара на „М.“ в програмата на BNT W. чрез включването им в непрекъснатата съобщителна верига, водеща до спътник и оттам обратно до Земята чрез сигнали, носещи програмата под контрола и на отговорност на излъчващата организация по начин, позволяващ приемането им било пряко от публиката, било чрез посредничеството на организация, различна от излъчващата, както и правото за предаване по кабел на територията на Република България; в) правото на Б. да предава тези произведения изцяло и в непроменен вид чрез Интернет (***) и по кабел, при условие, че предаването се извършва едновременно с излъчването по букви „а“ или „б“, изцяло и в непроменен вид и не излиза извън територията, за която е отстъпено правото на излъчване. Според чл. 2, ал. 2 отстъпените от „М.“ права не включват правото произведенията от репертоара на сдружението да се довеждат до знанието на публиката по какъвто и да е друг начин, необхванат от договора, без да е налице предварителното съгласие на „М.“. Според чл. 2, ал. 3 разпоредбите на договора не ограничават по какъвто и да е начин упражняване от страна на Б. на задълженията ѝ, посочени в чл. 44, ал. 5 ЗРТ. Според чл. 10 Б. няма право да прехвърля на трети лица на каквото и да е основание правата, отстъпени му с настоящия договор, освен при наличието на предварителното писмено съгласие на „М.“. Според чл. 12 договърът се сключва за срок от 3 години, считано от 1.01.2017 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

I. По исковете по чл. 95, ал. 1 /предишен чл. 94, ал. 1/ от ЗАПСП

Предмет на настоящото дело са обективно съединени иски по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП /предишен чл. 94, ал. 1 – номерацията е променена след постановяване на въззивното решение със ЗИДЗАПСП от ДВ, бр. 28/29.03.2018 г./ за заплащане на обезщетения за извършени от ответника твърдяни нарушения на авторските права, изразяващи се в препредаване без отстъпени за това права по кабелната електронна съобщителна мрежа на ответника на излъчвани по телевизионната програма „Б. 1“ филми, съдържащи музикални произведения на български автори /подробно описани по-горе/.

Ищецът е легитимиран да предяви процесните иски, макар и не при условията на типична процесуална легитимация, доколкото твърди, че други лица са притежателите на спорните материални авторски права, а именно – авторите на процесните музикални произведения. Ответникът обаче притежава нетипична процесуална легитимация съобразно чл. 26, ал. 2 ГПК, даваща му право от свое име да предяви настоящите иски за защита на авторски права, за които твърди, че принадлежат на други лица. Правата му на процесуален субституент произтичат от специалните разпоредби на ЗАПСП с оглед качеството му на организация за колективно управление на права, за която в чл. 40, ал. 10, изр. 2 ЗАПСП /действащ до 29.03.2018 г./ и в актуалния чл. 94с, ал. 2 ЗАПСП /ДВ, бр. 28 от 2018 г., в сила от 29.03.2018 г./ е предвидено, че за защитата на поверените за управление права може и от свое име да предприема всякакви юридически действия, включително да предявява иски по чл. 94, чл. 94а и чл. 95 и да иска налагане на мерки по чл. 95в, чл. 95г, чл. 96а, чл. 96б и чл. 96г. /с новата номерация на същите разпоредба от 29.03.2018 г. – чл. 95, 95а и 95б, чл. 95д, 95е, 96б и 96г/. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП /сегашен чл. 95в, ал. 1 ЗАПСП/. Несъмнено посочените разпоредби предвиждат права на процесуална субституция за тези организации и то във формата на процесуална суброгация, при която в отклонение от изискването на чл. 26, ал. 4 ГПК носителят на съответното индивидуално материално право не следва да участва в процеса като съищец – чл. 95а, ал. 2, изр. 3 ЗАПСП /сегашен чл. 95в, ал. 2, изр. 3 ЗАПСП/. Ищецът представлява такава организация за колективно управление на права по силата на регистрацията си от 13.01.1994 г. по реда на чл. 40б, ал. 1 ЗАПСП /действащ към онзи момент/ по отношение на някои категории авторски права, начини на използване и обекти на закрила/музикални произведения и литературни произведения, свързани с музика/, измежду които и за предаването и препредаването на произведението по кабел по чл. 18, ал. 2, т. 5 ЗАПСП – видно от удостоверение № У-62/5.09.2014 г., издадено от Министерство на културата. Ирелевантно за процесуалната легитимация е дали на ищеца са отстъпени индивидуални права на управление по чл. 18, ал. 2, т. 5 ЗАПСП по отношение на процесните музикални произведения, т.е. дали авторите са му отстъпили такива права. От задължението да установява подобни конкретни права ищецът е освободен от специалната разпоредба на чл. 95а, ал. 2, изр. 2 ЗАПСП /респ. действащата понастоящем чл. 95в, ал. 2, изр. 2 ЗАПСП/, според която организациите, когато предявяват иски или искат налагането на мерки, не следва да установяват индивидуални права на управление, съответно за защита, поверени им от техни членове и от сродни организации от чужбина, с които са сключили договори за взаимно представителство на техни членове. Ето защо ищецът притежава надлежна легитимация на процесуален субституент да предяви настоящите иски, поради което те са допустими.

Не е спорно между страните, а и от събраните доказателства се установява, че: 1) ответникът е оператор на лицензирана по реда на ЗЕС обществена кабелна електронна съобщителна мрежа на територията на [населено място] и други населени места в област Б., действаща под наименованието „Кабелна телевизия „В.“, чрез която осъществява препредаване на телевизионни програми; 2) част от препредаваните програми са и тези на Българската национална телевизия, вкл. на ефирно излъчвания телевизионен канал „Б. 1“; 3) ответникът е осъществил препредаване и на процесните произведения, излъчени в програмата на „Б. 1“, а именно: **на 3.01.2017 г.** от 13:50 ч. е излъчена първа част на филма „****“ с автор на музиката към филма – В. И. К.; **на 21.01.2017 г.** от 16:30 ч. е излъчен филмът „****“ с автор на музиката към филма – Р. Р. Б.; **на 1.02.2017 г.** от 23:30 ч. е излъчен филмът „****“ с автор на музиката към филма – Ц. А. М.; **на 12.02.2017 г.** от 13:05 ч. е излъчен филмът „****“ с автор на музиката към филма – С. И. К.; 4) към посочените дати между ищеца и Б. е действал представения договор от 6.03.2017 г. за излъчване на музика в телевизионни програми, в сила от 1.01.2017 г.; и 5) между ищеца и ответника не е сключван договор, уреждащ препредаването на процесните произведения. Спорният въпрос по делото е дали ответникът е имал право на препредаване на процесните музикални произведения, включени в съдържанието на посочените филми, т.е. дали препредаването е осъществено неправомерно. По този въпрос въззивният съд намира следното:

(1) Съобразно чл. 18, ал. 1 ЗАПСП и чл. 35 ЗАПСП само на авторите на процесните музикални произведения принадлежи изключителното право да използват създадените от тях произведения, както и да разрешават използването им от други лица, освен в случаите, за които този закон разпорежда друго. Формите на използване са изброени в чл. 18, ал. 2 ЗАПСП, част от които са излъчването на произведението по безжичен път /т. 4/, както и предаването и препредаването на произведението по кабел /т. 5/. Общото между трите форми на използване е, че се касае до пренасяне /transmission/ на съответното произведение чрез радио- или телевизионен сигнал до съответната аудитория, която го слуша или гледа с помощта на приемащо устройство. Разликите са в техническите начини за довеждане на произведението до знанието на публиката и в това дали се касае до първично или вторично разпространение. Когато това става по безжичен път се касае до „излъчване“ по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 4 ЗАПСП и § 2, т. 5 ЗАПСП, а когато става по кабел /електронна съобщителна мрежа/ се касае до „предаване или препредаване“ по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 5 ЗАПСП. Същевременно, разграничаването между „предаване и препредаване“ е въз основа на това дали се касае до първичен или вторичен пренос. Първичен е преносът, когато: 1) се осъществява по електронна съобщителна мрежа на радио или телевизионната организация, създала програмата, или 2) първоначално се осъществява по електронна съобщителна мрежа на друга организация и това е *единственият* начин, по който се достига до крайния потребител. В тези случаи се касае до „**предаване по кабел**“ – арг. и на чл. 21, ал. 1 ЗАПСП. В останалите случаи преносът е вторичен и е налице „**препредаване**“, а именно – когато се касае до извършвано от друга организация **едновременно и непроменено приемане и предаване**, независимо от използваните технически средства, изцяло и без никакви изменения на радио- и телевизионни програми или на големи части от тях, разпространявани за приемане от широката аудитория /арг. от § 1, т. 17 от ДР на ЗРТ и чл. 21, ал. 2 ЗАПСП/.

(2) Правото на **предаване** по кабел на съответното произведение се отстъпва по общия ред – чрез договор с автора или представляваща го организация за колективно управление на права, с който е дадено разрешение за предаване. Съобразно чл. 21, ал. 1 ЗАПСП подобно право се счита предоставено и, когато е дадено разрешение за излъчване на произведението по безжичен път, при условие че предаването се извършва едновременно с излъчването, изцяло и в непроменен вид и не излиза извън територията, за която е отстъпено правото на излъчване. На правото на **препредаване** е посветена разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗАПСП, според която извън случаите по ал. 1 разрешение за препредаване на произведение по всички други електронни съобщителни мрежи едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, от друга организация, се дава само чрез организация за колективно управление на авторски права, *освен в случаите, когато правата за предаване на произведенията са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5*. Същевременно, чл. 91, ал. 5 ЗАПСП предвижда, че когато радио- или телевизионна организация разрешава едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата

си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, разрешението, дадено от радио- или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са ѝ надлежно отстъпени. Систематичното тълкуване на двете разпоредби сочи, че *правото на препредаване* на съответното произведение се счита за отстъпено, когато: 1) е налице изрично разрешение за препредаване на произведението, дадено чрез организация за колективно управление на авторски права, или 2) е налице разрешение от радио- или телевизионна организация за едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата ѝ, включваща и съответното произведение. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП подлежи на известно уточнително тълкуване, доколкото предвиденото в началото ѝ „*предаване на програмата*“, всъщност следва да се разбира като „*препредаване на програмата*“. Това ясно следва от съпоставката с чл. 91, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, предвиждаща, че радио- и телевизионната организация, която е осъществила *първоначалното излъчване или предаване* на собствена програма, има изключително право да разрешава срещу заплащане *преизлъчването* по безжичен път или *препредаването* по електронни съобщителни мрежи на програмата. Следователно, по арг. от ал. 1 първоначално *излъчване* или *предаване* може да осъществи само радио- и телевизионната организация, създала съответната програма, а всяка друга трансмисия на същата програма от друга организация има вторичен характер, т.е. представлява *преизлъчване* по безжичен път или *препредаване* по кабел. По тази причина е невъзможно радио- и телевизионната организация да разрешава *предаване* на програмата си от друга организация /каквато е терминология на ал. 5/, а единствено – *препредаване*. Същевременно, от изясняване се нуждае и втората част на разпоредбата на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП – „...разрешението, дадено от радио- или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, *ако тези права са ѝ надлежно отстъпени*“. Тъй като самата радио- или телевизионна организация може да извършва единствено *предаване* на включените в програмата ѝ произведения, то само тези права е правновъзможно да ѝ бъдат надлежно отстъпени – правата на *предаване* на произведенията. Радио- или телевизионната организация **не може** да осъществява *препредаване* на собствената си програма и на включените в нея произведения – подобно препредаване би било *pop sens*. Следователно, правоневъзможно е на нея да бъдат отстъпени права за *препредаване* на съответните произведения, а единствено – права за *предаване* на същите. Тези права на *предаване* обаче радио- или телевизионната организация също не може да отстъпва на друга организация, тъй като никой друг освен нея не може да осъществява първоначално предаване на собствената ѝ програма и на включените в нея произведения – всеки друг пренос би бил *препредаване*. Въпреки това обаче, разпоредбата на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП предвижда, че другата организация може да предава /т.е. препредава/ произведенията, включени в същата програма, без необходимост от друго специално разрешение. Ето защо смисълът на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП всъщност е следният: *даденото от радио- или телевизионната организация разрешение за едновременно препредаване на програмата ѝ от друга организация дава и права за препредаване на произведенията, включени в програмата, ако правата за предаване на същите са надлежно отстъпени на радио- или телевизионната организация*.

В обобщение: – законното препредаване на радио- или телевизионна програма дава и право на *препредаване* на включените в нея произведения, освен ако самата радио- или телевизионна организация, произвела програмата, не е имала правото на *първоначално предаване* на същите произведения.

(3) През призмата на горните разсъждения следва да се прецени и доколко осъщественото от ответника препредаване на процесните музикални произведения, включени в препредаваната програма „Б. 1“ на Българската национална телевизия, е правомерно. То би било такова, ако: 1) Б. е имала надлежно отстъпени права на предаване за въпросните произведения, и 2) ответникът е имал надлежно отстъпено право на препредаване на програмата „Б. 1“. В конкретния казус и двете условия са налице.

На първо място, не е спорно, а това е видно и от представения договор от 6.03.2017 г., сключен между ищеца и Б., че Б. е притежавала надлежно отстъпени *права на предаване* за процесните произведения.

Същевременно, на посочените дати същите са били включени в програмата „Б. 1“, разпространявана от Б. по безжичен път, която едновременно с излъчването и в непроменен вид е препредавана от ответника по собствената му кабелна електронна съобщителна мрежа.

На второ място, към процесните дати ответникът е имал *правото на препредаване* на програмата „Б. 1“. Правото му обаче е произтичало не от разрешение на авторите или организация за колективно управление на права, а от специални законови разпоредби, т.е. налице е предвиденото в чл. 18, ал. 1 и чл. 35 ЗАПСП изключение – закон да предвижда друго. Такъв закон в случая се явяват разпоредбите на: **1) чл. 44, ал. 5 от Закона за радиото и телевизията**, според която: Българската национална телевизия и Българското национално радио **предоставят безвъзмездно** националните и регионалните си програми на предприятия, осъществяващи електронни съобщения чрез кабелни електронни съобщителни мрежи **за разпространение** на радио- и телевизионни програми, както и за спътниково и наземно цифрово радиоразпръскване; и **2) § 3, ал. 1 от Закона за електронните съобщения**, според която: Предприятията, които предоставят услугата „радио- и телевизионно разпространение“ чрез кабелни и сателитни електронни съобщителни мрежи, **разпространяват безвъзмездно** в реално време националните и регионалните програми на Българската национална телевизия и Българското национално радио до преразглеждане на задълженията по реда на ал. 7. Същевременно, § 3, ал. 7 ЗЕС предвижда, че Комисията за регулиране на съобщенията преразглежда наложените на предприятията задължения за пренос на радио- и телевизионни програми по реда на този закон и на ЗРТ в срок до 25 май 2013 г. Такова преразглеждане е извършено с представеното решение № 712/6.11.2014 г. на КРС, с което на осн. § 3, ал. 7 от ПЗР на ЗЕС и във вр. с решение № 248/22.05.2014 г. на КРС са продължени задълженията за разпространение на националните и регионалните програми на Б. и БНР, наложени с § 3, ал. 1 ЗЕС на предприятията, които предоставят услугата „радио- и телевизионно разпространение“ чрез кабелни и сателитни електронни съобщителни мрежи. Следователно, налице са императивно наложени на посочените предприятия **законови задължения** за препредаване на програмите на Б. и БНР. Ето защо към датите на препредаване на процесните музикални произведения ответникът не само е имало право, но и **задължение** да препредава програмата на „Б. 1“, в която са били включени тези произведения. По силата на притежаваното от него *ipso jure* право на препредаване на телевизионната програма същият е имал и правото на препредаване на включените в нея произведения, т.е. налице е коментираното по-горе изключение по чл. 91, ал. 5 във вр. с чл. 21, ал. 2 ЗАПСП. При това положение осъщественото от ответника препредаване на процесните произведения е било правомерно.

Следва да се добави и това, в хипотезата на принудително наложено от държавата задължение за препредаване би било и абсурдно съответните оператори да се обременяват с финансови задължения за плащане на авторски възнаграждения за произведенията, включени в програмите на Б. и БНР, които те ретранслират не по свое желание. По силата на закона предприятията са **длъжни** да осъществяват препредаване на посочените програми и произведения, без възможност да откажат да правят това, в противен случай са заплашени от санкции, вкл. и от отнемане на лиценза. Ето защо след като държавата е наложила това препредаване, то справедливо би било евентуалните финансови задължения спрямо авторите на включените в програмите произведения да се поемат от държавата, а не от операторите.

Предвид гореизложеното не е налице извършено от ответника нарушение на авторските права за процесните произведения, поради което и недължими се явяват претендираните обезщетение по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП. Ето защо исквете са изцяло неоснователни.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искиове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

II. По разноските за производството

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ответника разноски за въззивното производство в размер на 800 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по договор за правна защита и съдействие от 4.04.2018 г.

Настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3 ГПК и доколкото цената на всеки от исковете е под 5 000 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 13.02.2018 г. по търг. дело № 61/2017 г. на Окръжен съд – [населено място].

ОСЪЖДА Сдружение на композитори, автори на литературни произведения, свързани с музика, и музикални издатели за колективно управление на авторски права „М.“, рег. по ф.д. № 18208/1992 г. на СГС, със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет. 4, да заплати на [фирма] с ЕИК – [ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата **800 лв.** – разноски за исковото производство пред САС.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.